

Крсте Петков Мисирков (Постол, Еницевардарско, Егејска Македонија 6/18. XI.1874 – Sofija, 26. VII 1926) - е прв национален филолог, историчар етнограф, фолклорист и публицист, револуционер и национален деец. Тој е најкомплетниот и најкомплесниот македонски славист, кодификатор на современиот македонски литературен јазик и правопис, автор на првата книга („За Македонцките работи“, 1903) и на првото научно-литературно списание („Вардар“, 1905) на современ литературен јазик.

Во Одеса во 1905 година, Мисирков го печати првиот број на научно-литературното списание на современиот македонски литературен јазик „Вардар“. Ова списание излегло само еднаш. Веднаш по уводот кој е преведен и на руски јазик во списанието е објавена песната „Патник“ од П. Прерадовиќ, што преставува прв превод од хрватска поезија на Македонски јазик. Целото списание е со лежерна поправка на азбуката и правописот со што што напoлно го изедначува Мисирков со денешниот современ стандард. Каков е стариот македонски правопис на Мисирков во 1905 година ќе може да видите од песната „Патник“ која ја објавуваме во продолжение:

Патник

Боже мили, каде зајдов!
Ноќ ме стигна во туѓина,
Не знам паќто, не знам трага,
Свегде на гол камен газат
Тешки нози по пустиин'а!

Уште нојќа не си најдов!
Север сеч' от снежни брда,
А туѓинец, сиромавот
По голем му мрак во мракот,
По тврда му зема тврда.

Наоколо магла паѓат,
Покрита јет месечина,
Не се видат звездни траѓи,
Мајко мила, мајко драга,
Ти да видиш своја сина!

Да го видиш него сега
Обиколен свијот с беда,
Ти ќе горко заплакаше,
Рака ќе ти с' затресеше.
Од жалост го грлејќ него!

Зашчо тебе не те слушав,
Кога си ми мен зборила:
Не од', синко, од мајка ти,
Меко легло шчо стеле ти
Тебе постред своји крила!

Не од', синко, мила душо,
Ним – от кровот татковнијот,
Туѓа земја имат своји
Не познајат јади твои,
Туѓа л'убов л'убит својот!

Зборејќи со себе така,
Кон колиба једна стигне,
Нечекано шчо је згледа
Уморејн'от патник сега,
И почука на вратине.

Отварајќи све полека,
Питајќи се, кој ќе да сум?
Глава зваѓат једна стара.
„Дај во име Божја дара,

Бабо, мене да преноікам!

Не знам кај сум, каде зајдов,
Нок ме стигна во туѓина,
Не знам паќо, не знам трага,
Свегде на гол камен газат
Тешки нози по пустиіна!

А друѓ ноікаі кај ке најдев!
Север сеч', от снежни брда,
А туѓинец, сиромав
По голем му мрак во мракот
По тверда му земја тврда.

Наоколо магла паѓат,
Покрита іет месечина,
Не се видат звездни траѓи,
Мајко мила, мајко драга
Ти да видиш своја сина!“

„Ке те примев јас со радост,
Ами видиш, оти спијат
Тува сина три и ќерки
Шчо мајчино сето срце,
Сета куќа исполнуват!“

„Не далеку іет до денот,
Петле і будит самовили;
Дор загрејит денот Божиі
Мало оѓен бар положи,
Да одмрзнам студни жили!“

„Мојот оѓен ми ер скријен,
Немам дрва гото'о нишчо,
И то мало, шчо іет на тре,
Децава ќ им требит утре,
Каа се зберат крај огнишче!“

„За туѓинец нишчо немаш,
Туѓа мајко, коа те молит:
Туѓо дете твојо не іет!“ –
Тогај две му грозни солзи
Низ лицено долу капат.

„Кај сет рац' от твојта мајка,
Се'а да зберат солзи сино'!

Кај колено да с' одморит,
Тежок товар да с' соборит;
Кај иет твојта татковина?“

Како да сет грче'и л'ути
Со тој збор му срце стегли!
Свијот пздрвен патник стоит,
Леден пот му чело потит,
Не дават му он да мисли!

'Ми со очи подигнати
Се обрна тој на тамо,
Кај од мила татковина
Свеко утро солнце сиине,
Таму мисл'а брзат, тамо!

„За тебе пак душа дишет,
За тебе се срце бијет,
Татковино, мајк от стрејка,
Тебе ти се синот врајка
И од радост солзи лијет!

Земи го пак твојто дете,
На век твојо ке бидит,
Ќе те л'убит само тебе,
В твојо поле клај му гробо,
С твојо цвете гроб му кити!“

П. Прерадовиќ,